

[Handelsministeren.]

er kun at bemærke, at disse bestemmelser i realiteten svarer til den gældende lovs § 19.

Da valutaloven sidst var til behandling i det høje ting ved lovens fornyelse i 1963, blev det fra forskellig side anført, at loven efterhånden syntes at trænge til en gennemgribende revision med henblik på at føre dens forskellige bestemmelser à jour med den stedfundne udvikling. Heri kan jeg for mit vedkommende erklære mig ganske enig. Loven bærer i sin nuværende skikkelse præg af ved en række forlængelser at være stykket sammen gennem mange og besværlige udvalgsbehandlinger, hvorigenem lovtæksten er blevet både lang, kompliceret og uklar. Men hertil kommer, at loven i den foreliggende form ikke længer dækker den aktuelle problemstilling i dansk udenrigshandel.

Ud fra disse betragtninger har jeg fundet det rigtigt fremfor at forsøge nye lapperier på den gamle lov at fremsætte et forslag, der efter min opfattelse betegner både en forenkling og en ajourføring af lovens bestemmelser, uden at jeg herigennem har haft til hensigt på nogen måde at røre ved det liberale sigte, der har kendetegnet loven og dens administration gennem en årrække. Denne linje vil fortsat blive fulgt, og gennem den nye lovtæks finder denne liberale linje yderligere en understregning.

Med den skete ajourføring mener jeg at loven har fået en udformning, som dækker de forhold, loven tager sigte på, så langt som man kan forudse udviklingen i dag, og jeg har derfor heller ikke ment at burde tidsbegrænse lovens gyldighed. Heri ligger naturligvis ikke, at jeg mener at kunne udelukke, at loven senere må ændres. Et behov herfor vil givetvis opstå før eller senere, men jeg finder blot, at det ikke i øjeblikket er muligt at skønne over, hvorvidt et sådant behov vil komme til at foreligge efter et kortere eller længere åremål. Det vil ganske komme til at afhænge af en række omstændigheder i den internationale og i vor hjemlige økonomi, som ikke i dag kan forudses.

Idet jeg henleder opmærksomheden på, at den gældende lov udløber med årets udgang, tillader jeg mig hermed at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.*

De foreslåede ændringer vedrører alene reglerne om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom i henhold til lov om særlig indkomstskat § 2, nr. 13. Lovforslaget må ses på baggrund af forhandlingerne i foråret om denne beskatning. De førte foreløbig til, at man gennemførte den seneste ændringslov om særlig indkomstskat, lov nr. 181 af 4. juni 1964. Der var dengang fra alle sider enighed om, at arbejdet med en ændring af denne beskatning måtte fortsættes, og jeg gav under disse drøftelser tilsagn om at fremsætte et lovforslag i denne samling, således at tingets behandling kunne fortsætte. Det foreliggende lovforslag må derfor først og fremmest betragtes som et oplæg til fortsatte forhandlinger om beskatningen af ekstraordinært store fortjenester ved afståelse af fast ejendom.

Den nu foreslåede ordning svarer til den, som indeholdtes i den tidligere regerings forslag af 6. marts 1964. Den går ud på, at man opretholder de hidtil anvendte regler for ejendomsafståelser i tiden indtil 1. januar 1966. Fra og med denne dato skal fortjeneste ved ejendomsafståelser i princippet altid beskattes. Det betyder, at ejendomme, der er erhvervet før 1. januar 1949, ikke fritages. Ligesom efter de gældende regler opgøres fortjenesten principielt som forskellen mellem afståelsessummen og anskaffelsessummen med forskellige reguleringer. Er ejendommen erhvervet før den 1. januar 1966, kan ejendomsværdien ved 13. almindelige vurdering pr. 1. september 1965 benyttes i stedet for anskaffelsessummen, dersom dette er til fordel for skatteyderen. I fortjenesten fradrages 40 pct. af anskaffelsessummen. Yderligere fradrages 6 pct. af anskaffelsessummen for hvert kalenderår, skatteyderen har ejet ejendommen. Dette fradrag gives dog kun fra og med kalenderåret 1966. Endelig skal der gives et fast fradrag i fortjenesten på 40.000 kr. Hvis der i et indkomstår er indvundet fortjeneste på flere ejendomme, gives der dog kun ét 40.000 kr.s fradrag.

For ejendomsafståelser i tiden indtil